

GLASUL STUDENTIMII

ORGAN ALA SOCIAȚIEI STUDENȚILOR CREȘTINI CENTRUL IAȘI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

Str. Carol 42 — Iași

Abonamen pe un an . . . . . 150 lei
Pentru Insuși . . . . . 1000 ..

Apare sub conducerea unui comitet

Redactor responsabil
ALECU TOMESCU BĂLȚEȘTI
Iași, Strada Carol 42.

Iarmarea Națională

In hâsul politic internațional e conturează nouri groși e prevestesc furtuna unei ni declanșări generale apatimilor omenesți. Aruncând în fugă privirea

M. S. REGELE CAROL II

pe supra întregului continent, dacă ne referim numai la Europa, vedem căci cu toate declarațiile pacifice pe care le fac oamenii politici, omenirea este stăpânită de o psihoză de nesiguranță, de oarece aceste declarații nu corespund adevărului. Dacă analizăm cu multă perspicacitate toate evenimentele petrecute de la o vreme, constatăm că așa numitele «Puteri Mari» duc și pe cale diplomatică și pe cale economică aceeași politică de regroupare a „micilor puteri” de din nainte de războiul mondial, ca să se afle la un moment dat față în față două forțe beligerante (aproape egale) de exterminare reciprocă. Această diplomatie condusă cu multă abilitate de marii oameni politici, printre care România numără pe cea mai proeminentă figură, a reușit numai în parte, căci cu toată realizarea nu numai a „Micei Antante” dar chiar a „Blocului Balcanic”, statul nostru are o poziție cât se poate de ingrată. Așezat la marginea civilizației occidentale,

are pe deoparte în coasta sa colosul rusesc care își concentrează forțele spre a face o invazie inopinată, în partea septentrională Polonia care face o politică de duplicitate, în partea meridională Bulgaria care n'a consimțit să intre în „Blocul Balcanic” iar în partea de Apus Ungaria, care tinde spre imperialism și autocrație. Aceasta fiind situația politică externă referitoare statului nostru, trebuie să privim problema cu obiectivitate și să recunoaștem sincer, căci cu toate că avem adversari puternici care se înarmează febril cu cel mai perfecționat armament tehnic, ca de ex. aviația, noi ne găsim încă în stare rudimentară, cu armament imperfect pentru un eventual război nu prea îndepărtat. Studențimea Creștină Română care face parte din generația de sacrificiu, căci într'adevăr se cer sacrificii ca să creiezi dar se cer și mai multe sacrificii ca să menții ceiace s'a creiat, iar cum nouă ne revine această sarcină, conștienți fiind că situația politică externă a statului român nu este tocmai trandafirică și că toate ce s'au încheiat tratate și paratratate, cere ca să nu se mai facă politică de încredere în concursul înarmării pe care ni l-ar da aliații noștri tocmai în timpul războiului, ci să se facă cele mai mari sacrificii pentru prevenirea înarmării naționale. Noi ne îndreptăm speranțele noastre și toată nădejdea o punem în cel mai „Mare ostaș al Statului Român” în M. S. Regele Carol II care veghează neadormit ca armata Sa să fie tare, pentru ca hotarele pentru care cei 800.000 de eroi și-au vărsat sângele să nu fie încălcate. Siguranța

PREDAREA

LUI CORNELIU Z. CODREANU

Șeful „Gărzii de fier” arestat în momentul când venise să se predea comisariului regal.

Eri dim. Corneliu Zelea Codreanu, șeful „Gărzii de fier”, dat în judecată pentru complotul ce-a avut ca urmare asasinarea lui I. G. Duca, a apărut într'o mașină în fața consiliului de război al Corpului II de armată, cu intenția de a se preda comisariilor regali.

Corneliu Z. Codreanu era însoțit de pâr. Gr. Cristescu, profesor universitar și col. Zăvoianu.

În momentul când s'a dat jos din mașină, voind să intre la consiliu, Corneliu Z. Codreanu a fost recunoscut de trei agenți ai siguranței, cari l'au arestat, împreună cu cei doi însoțitori ducându-i la Siguranța generală.

Corneliu Z. Codreanu voia să compară în fața consiliului de judecată.

D. col Holineanu, comisar regal, s'a dus la siguranță spre a face formele necesare, prin cari Corneliu Zelea Codreanu să fie predat parchetului militar.

Cenzura ne trimite următorul comunicat în legătură cu arestarea lui Corneliu Z. Codreanu:

„Azi dim. a fost arestat Corneliu Zelea Codreanu, de siguranța generală.

Corneliu Zelea Codreanu se găsește în cercetarea siguranței generale a statului”.

statului român n'o fac tratatele ci o armată bine pregătită. Acum când absolut toate statele se înarmează surd, pentru un pericol care este chiar în inima Europei, noi nu trebuie să uităm acel dicton care spune: „Si vis pacem, para bellum”.

Gheorghe M. Pârlea
Vice-președintele Asociației Studenților Creștini Centrul Iași

Intre trecut, prezent și viitor

Asociația Studenților Creștini-Centrul Iași intră într'un nou an de activitate. Voința celor care ne-au acordat încrederea astăzi trebuie să fie stăncă peste care să nu treacă nimeni. Și această voință este druzaul legal pe care studențimea înțelege totdeauna să meargă ca să-și revindece doleanțele ei.

Ca prigonită de soartă însă, această categorie de oameni nu trebuiau să se nască sau dacă sa-născut, nu trebuiau să fie studenți. Oridecâteori încercă să-și spuie cuvântul nu sunt ascultați; cei care îi ascultă nu le pot satisface dorința.

Ce s-ar întâmpla în statul român dacă studențimii i s-ar permite în mod oficial să-și sărbătorească ziua de 10 Decembrie? Credem că această sărbătoare încă n-ar duce la dărâmarea statului, așa cum greșit se spune că o vreau tinerele vlăstare intelectuale.

Iată nucleul de la care au pornit marile mișcări ale trecutului, încercate după ce se încercase calea legală. Și ca să nu dau un exemplu prea vechiu, nu trebuie să mă gândesc decât la legea avocaților.

Din această cauză trecutul care a răpit atâtea vieți sacrificate unui înalt ideal, nu poate să ne ducă înapoi lărgă ca să nu ne plecăm în fața gloriei și a ofrandei, care stă veșnică cheazăie pentru posteritate.

Și Asociația Studenților Creștini este modestă când își revendecă numai o parte din acest trecut. Desigur că astăzi vremurile s-au schimbat, dar mai ales oamenii. Nimeni nu dorește, dar cea

ce s-a făcut nu se mai poate face. Și această din multe, foarte multe motive pe care nu cred că trebuie să le înșir aici.

Să căutăm însă o scuză față de trecut și să zicem că societatea omenescă evoluează pentru ca să salvăm pe acei oameni ai prezentului, cari cred că bătându-se cu pumnii în piept au slujit o idee.

O idee nu o poți sluji până nu ai autoritatea morală ca s-o reprezinți. Și mulți dintre patrioții colturilor de stradă, dacă nu toți, cad în aceeași categorie. Examinând trecutul și privind prezentul nu putem să anticipăm asupra viitorului, din cauza deschilibrului de forțe morale și poate și intelectuale. Un lucru însă aș vrea să știe studențimea creștină a Iașului: în afară de ocupațiile strict universitare, cultivarea și oțelirea spiritului cavaleresc, naționalist și creștin este imperativul vremii, care trebuie să formeze pe conducătorii de mâine ai nației românești; și acesta este unul din punctele pe care Asociația Studenților Creștini va lupta să-l aducă la îndeplinire.

R. Filimon

Președintele Asociației Studenților Creștini Centrul Iași

Sărbătorirea unui artist

Miercuri 28 Martie va avea loc sărbătorirea artistului Aurel Ghițescu care a împlinit 20 de ani de activitate în teatrul ieșean, se vor juca Hoții într'o montare nouă.

Citiți și răspândiți ziarul

„Glasul Studentimii”

Operă constructivă

„CASA STUDENȚEASCA“

De câteva luni s-a inaugurat Casa Studențească la Iași, inaugurare ce trebuia să se facă în prezența conducătorilor acestui popor, în fața celui în care studențimea naționalistă și-a pus și își pune nădejdea, în fața M. S. R. Carol II, dar acest lucru nu s-a făcut, din cauze bine cunoscute.

Desigur că prin această realizare studențimea naționalistă și-a adăugat încă o verigă la lanțul faptelor mari, pe care le-a făcut și pe care le va face în viitor.

Concep crearea unei „Case Studențești” scria studentul Virgiliu Gavrilăscu, fostul președinte, de pe atunci, al Asociației Studenților Creștini, în ultimul număr al Curentului Studențesc.

Acesta era unul din punctele programului de activitate elaborat de acel care fusese ales să conducă, în zile de grea cumpănă, destinele studențimii naționaliste. Și multi au fost acei cari au zămbit la auzul acestui lucru spunând că acest Virgil Gavrilăscu este un șarlatan, care face demagogie. Însă împrejurările fac ca după trei luni să imaginăm, de data aceasta în colaborare, proiecte de viitor. Acum însă proiectele nu mai puteau provoca zămbetul nimănui, deoarece nu făceau între zidurile închisorii din dealul Copoului. Da? Acolo în închisoare unde am fost asvârliți de către părinții noștri sufletești, ca niște lucruri netrebnice, închiși sub invinuirea de „crimă împotriva siguranței statului”. Vina noastră reală era că am fost, suntem și vom fi naționaliști dornici de a aplica principiul: România a Românilor.

Acolo în închisoare, în frumoase nopți de primăvară, timp de trei săptămâni ne-am făcut din nou programul de activitate, program pe care trebuia să-l înlăptuim imediat ce vom

vedea zi cu soare și cu libertate.

Iată locul de zămislire a acestei „Case Studențești”, menită să aline intrucâtva din multele dureri ale studențimii naționaliste urgisite Partea bună a acestor dețineri și urgisiri părintești e că ne-a dat posibilitatea de a înjgheba ceva real și util. Intre noțiunea de proiect și noțiunea de realizare este o distanță mare. Se putea crede că studențimea naționalistă creștină nu-și va putea vedea realizat mărețul plan, totuși grație studentului Gavrilăscu, fostul președinte al A. S. C., încetul cu încetul proiectul se realizează, bine înțeles nu cu greutatea mică.

Casa studențească are menirea să facă o educație curat naționalistă, să facă caractere cinstite și să cuprindă tot ceiace e necesar studentului naționalist creștin, pentru ușurarea traiului în timpul studiilor la Universitate.

Idealul inițiatorilor a fost și este ca, dacă Cel de sus ne va ajuta, studențimea să-și clădească cu propriile ei mâni un local, care să cuprindă pentru cei ce vor veni după dansii, cămin, cantină, bibliotecă, asistență medicală, frizerie, cismărie, croitorie, brutărie, săli de spectacol, sport și distracții și în afară de acestea să poată crea burse pentru studenții silitori naționaliști, iar drept mulțumire Celui de Sus să-și facă și o mică capelă, unde studentul să-și poată descreeți fruntea pentru un minut și să-și întărească sufletele.

Realizarea acestei opere grandioase nu trebuia să se facă cu 10-20 de studenți, ci trebuia să colaboreze toată studențimea naționalistă, care să puie ceva ce se numește cinste, ideal și sacrificiu înaintea intereselor mercantile și al velităților personale.

Urez celor hărăziți să muncească pentru bunul mers al acestei Case Studențești, știind că *labor omnia vincit improbus*.

14 Martie 1934

Mircea H. Constantin

Frați Studenți Creștini!

Turnați câte un strop de untdelemn în candela acestui ziar a cărei flacără sfântă va lumina cărările care duc spre ridicarea neamului românesc.

REDACTOR

Duminică 18 Martie în Aula Universității va conferența D-1 Prof. Gr. T. Popa, despre profesoratul la noi și aiurea.

Duminică 18 Martie în Saloanele Corso va avea loc al doilea ceai dansant al Chimiei.

Marți 20 Martie în Aula Universității ora 7 seara va conferența D-1 Prof. M. Ralea despre Bergson.

D-soarele și D-nilor studenți din jud. Putna li se aduce la cunoștință că statutul cercului li dat spre studiere D-lui N. Popescu Prahova, urmând ca la primul senat universitar să fie aprobat.

Cercul militar Iași Dum. 18 Martie ora 5 va avea loc o serbare costumată și necostumată pentru copii Tombolă concursuri cu premii bogate.

Sâmbătă 17 Martie va avea loc în saloanele Casei Studențești o frumoasă serată dansantă de centrul studențesc din Bălți.

Dar, se mai adaugă un fapt peste care nu se poate trece prea ușor. *Generația de azi n'a avut copilărie. Psihologia ei este clădită pe morții războiului, în inimă deșteptându-i desgust și ostilitate față de supraveghetorii profitori. De aci acea psihologie autonomă a tineretului.* Izolarea generației a venit apoi și din contactul cu spiritul importat al culturii universitare tributară Sorbonei raționaliste și sceptice.

În fața acestor stări de lucruri de o gravitate excepțională se pune o întrebare.

Ce facem? Încotro mergem? Evident soluții se vor găsi multe, cea adevărată însă nu-i decât una singură. O națiune care nu-și ia ca element de construcție socială forțele unei cunoștințe creștine, va face operă subredă și provizorie, va improviza și mai curând sau mai târziu, întreprinderea va da faliment.

Studențimea de ieri și de azi

Odată cu venirea primăverii, în fiecare an sufletul generos și mare al studențimii își ia sborul spre un oraș din cine știe ce colț al țării, ducând din meleg în meleg solia tinereții, a muncii, a patriotismului, a năzuinții, fără de cari un popor nu poate progresa. Și aceste sboruri, aceste izbucniri de viață tumultoasă, de avânt, de ideal, se numesc congrese.

Și orașul în care se ține un congres studențesc, renaște, întinereste, cântă, plânge, strigă, se agită, căci viața tânără a studențimii se contopește cu cea a orașului, dându-i un strop de vlagă nouă, de redeșteptare, de încredere în viitor.

Se discută lucruri frumoase și mari, nu numai de interes studențesc, ci de interes general pentru țară și neam.

Sufletul vrea să evadeze, gândul să sboare, inima să cuprindă toate bucuriile și durerile celor ce cântă și plâng.

Dar câte-odată, în loc să se discute despre viața pur studențească, despre nevoile, despre suferințele, despre năzuințele ei, alunecă pe panta învrăjbirii, pe panta politicianismului, cari, în loc să cimenteze sufletele studențimii, mai tare le destramă.

Și de aici, studențimea pleacă la congres cu nădejdi multe și mari, se întoarce abătută și demoralizată, desbinată, învrăjbită.

De aceia am dori, ca la actualul congres ce se va ține la T. Severin, la 24 și 25 Martie curent, să dispară dintre studențime, politica și interesele care nu privesc țara și viața universitară.

Înainte de război, un congres studențesc era o sărbătoare națională, despre care vorbea cu mândrie presa din țară, iar cea din străinătate aducea laude studențimii românești, care, aspira și lupta pentru reîntregirea hotarelor, pentru împrăștierea culturii la sate, pentru naționalism și ideal.

Ba de multe ori, se duceau în pelerinaj la Putna, la mormântul marelui Voevod Ștefan cel Mare, de unde se întorceau mai oțeliți și mai patrioți.

Și asta în vremurile când Putna era în țară străină.

Azi? Ce nevoie mai avem de aceste lucruri!

Mormântul lui Ștefan stă bine unde stă, pe noi ne interesează alte chestiuni; politica și mai cu seamă căpătuiala.

Iar dacă mergem la congres, de multe ori ne împărțim în două tabere, ne aruncăm injurii, ne batem și în cel mai bun caz, la urmă ne împacăm.

Și ne întoarcem de la congres fără nici un rezultat.

La căminuri studenții dorm tot

pe mese și pe jos; exagenele tot se pierd din cauza că n'avem taxe: Bărnova tot își primește procentul de tuberculoză; grădinițele publice își întind brațele către acei cari n'au unde dormi, iar foamea, foamea care nu iartă își ia și dansa tributul.

Acestea, de cele mai multe ori is rezultatele congreselor.

Flăcăii satelor veniți la cartel, uită de comunisti, de ogorul din care părinții lui li trimet pâinea zilnică, muncita cu bătrânețea și cu sudoarea lor, pentru a le da lor, viitorilor doctori ori avocați, o viață mai bună.

E rușine că în universități există comunisti, și că poliția trebuie să aibă grija de ei.

Nu poliția, ci studențimea adevărată, studențimea naționalistă și patriotă să scape universitatea de comunisti.

Dragostea de pământ și de neam, dragostea de ogorul din brazda căruia s'a ridicat, asta trebuie să fie grija studențimii românești.

Aceste lucruri să se discute la congres.

Viața adevărată studențească, pericolul comunist, dragostea de ogor și de țară, am dori să se discute la T. Severin.

Sărbătoare națională, sărbătoare de redeșteptare, sărbătoare sfântă, să fie actualul congres, Primăvară, cântec, fiori, avânt, năzuinți, înfrigurare.

Nădejdea noastră să nu rămie zădărnice.

Visul nostru să eie aripi, să sboare spre cer, spre pace, spre realizare.

Veniți cu noi din ghe'n glie
Să ducem viața studențească,
În larg de zare sinlie
Cât ține țara românească!

A. G. Delafintinele

— *La Restaurarea de la «Casa Studențească», se poate lua masa cu preț redus.*

Cine dorește poate face abonamente.

— *În curând va apare un elegant volum de amintiri din viața de cazarmă a unui soldat T. R. de Alecu Tomescu Bălțești.*

— *Congresul Studențesc s'a fixat pe ziua de 25-27 Martie la Turnul-Severin.*

Inscrierile se fac numai la A. S. C. Strada Carol 42

Se proiectează și o frumoasă excursie la insula Ada-Kale.

UNDE MERGEM?

Tineretul de astăzi se găsește la o mare răspântie și trebuie s'o mărturisim nu prea ușor de orientat, pentru că dacă în 1914 aveam resortul formidabil a unui ideal ce galvaniza energiile naționale, astăzi cu forțele risipite de luptele dintre partide, cu sufletele secătuite de orice mare și întremătoare credință, cu flamura idealului sfâșiată de toate dezamăgirile, orbecăim în mlaștina nevoilor cotidiene.

Seli politici i-am văzut verificate sub lumina crudă a realității. Cabotismul idealismului nu mai înseală pe nimeni, iar parodia profetilor ce premerg pe Mesia nu mai amăgește pe nimeni, scepticismul frânge gestul de porfirie, entuziasmul apărând ca o ormă interioară, ca o nălângie agitată. Guvernele par reeditări ale aceluasi deziluzii. Masele

populare amăgite și mereu înșelate desprind un fel de pasivitate revoluționară specifică pe urma caravelor electorale.

Statul, sgduuit din toate incheeturile nu-și poate găsi un punct de rezim în masele nestatornice, lesne purtate în toate direcțiile și mai ales împotriva statului, care se profilează în conștiința lor ca un obstacol al dorințelor legitime.

Mai gravă decât criza industrială și a finanțelor suspendată deasupra tuturor alcătuirilor sociale care-și pierd soliditatea și se topește singure lichefiate, e criza morală, criza de ideal, criza de orientare.

În fața acestei haotice dezordini din toate punctele de vedere, tineretul universitar își caută puncte de sprijin, puncte de orientare.

Dar, se mai adaugă un fapt peste care nu se poate trece prea ușor. *Generația de azi n'a avut copilărie. Psihologia ei este clădită pe morții războiului, în inimă deșteptându-i desgust și ostilitate față de supraveghetorii profitori. De aci acea psihologie autonomă a tineretului.* Izolarea generației a venit apoi și din contactul cu spiritul importat al culturii universitare tributară Sorbonei raționaliste și sceptice.

În fața acestor stări de lucruri de o gravitate excepțională se pune o întrebare.

Ce facem? Încotro mergem? Evident soluții se vor găsi multe, cea adevărată însă nu-i decât una singură. O națiune care nu-și ia ca element de construcție socială forțele unei cunoștințe creștine, va face operă subredă și provizorie, va improviza și mai curând sau mai târziu, întreprinderea va da faliment.

Epoca noastră e chemată să repare și să reconstruiască. Cesp-lendidă misiune pentru o generație. Găsește însă generația noastră în sufletul ei atât entuziasm cât reclamă această arhitecturală operă socială?

Gând bun, intențiuni frumoase sunt destule, sunt poate prea multe ca să nu fie sterpe. Nu ne plângem de competențe în toate domeniile, dar mai ales în cel politic.

Politica e o adevărată specialitate națională. Am putea chiar exporta după fiecare schimbare de regim câteva capacități politice în țările unde educația politică și culturală socială au rămas atât de primitive încât nu se găsește nici un geniu al traficului de influență și de atâtea alte lucruri și ființe mai mult sau mai puțin patentate ca rentabilitate undeva într'o țară atât de retrogradă că nimeni acolo n'a con-

ceput planul unei adevărate asanări culturale, prin pauperizarea sistematică a corpului profesoral și în general tuturor slujitorilor ei. Sunt două concepții esențial deosebite în privința reparației și creației naționale.

O politică uneori a competențelor guvernamentale dar incompetente din punct de vedere moral. E o politică a rațiunii birocratice, nu a personalităților re-născute prin idealismul moral—adică prin evanghelia lui Hristos.

Este timpul când trebuie să intre în vigoare și în selecția oamenilor politici criteriul moral—adică verificarea competenței lor spirituale și validarea electorală a caracterelor morale.

Numai cu titluri de aristocrație latifundiară și funciară, cu merite de devotament și treapd electoral și cu aptitudini retorice nu se pot conduce destinele unei națiuni cuminți.

Cum vom merge

S'a trasat un drum nou, drept, fără ocoluri. Studențimea s'a recunoscut pe ea însăși, calitățile, menirea ei. Vulcanii s'au stins și lava a increment. În curând, ogorul înspinat al mișcării studentești, se va acoperi de holde bogate a unei munci constructive, a unei vieți adevărate, fără minciună, fără pată.

Inceputul a fost greu și lupta crâncenă.—dar calomniatorii și pervertitorii morali ai studențimei creștine, au fost în cele din urmă,—trânziți în rostogoliri de tunet de pe meterezele de minciună și calomnie, cu care voiau să reziste contra adevărului. Acum când studențimea răsuflă ușurată, când elementele incapabile, negre și subversive au fost cu totul și definitiv înlăturate,—se cuvine—ca toți să facem o sprasfortare, pentru a realiza întregul program și a duce mai departe acțiunea, pe care am început-o — acțiune — pe teimeul căreia, noi am fost aleși în fruntea studențimei.

Studențimea întreagă, așteaptă dela noi ca prin munca și cinstea noastră să reparăm și să îndreptăm tot ce a fost desorganizat și s'a stricat prin greșelile altora.

Această așteptare — studențimea s'o știe — noi o vom îndeplini, cu ori ce risc.

Forma în care înțelegem să activăm de azi înainte și pe care ne-am fixat-o în adunarea generală din 5 Mart crt., este o muncă creatoare, constructivă, o muncă în țară și pentru țară; în popor și pentru popor!

Studențimea naționalistă se organizează în muncă pentru țară, aspirațiile studențimei se suprapun cu aspirațiile țării, cu aspirațiile neamului.

Vom fi o școală de caracter, vom fi motorul de

Desorientarea tinerimii și mai ales cea universitară în proporții pentru că, dela Apus este a demența de fascism, la răsărit de comunis, iar în țară participăm la cel mai desușător spectacol, unde valorile sunt nebagate în seamă, mai mult chiar în chip sistematic îndepărtate de posturile de răspundere. Dacă vom continua să fim ca simpli spectatori ori pasivi la desfășurarea evenimentelor, viitorul ne va rezerva o mare surpriză.

Exemple clasice Rusia, Spania și de foarte curând Austria, care n'a dat importanță suficientă tineretului, — numai puțin le-a lipsit să se prăbușească sub lovitură comunismului.

Ca să prevenim asemenea lucruri, să se aibă în vedere că în posturile de răspundere să se pună capacitate nu numai cu posibilități de conducere, dar și profund morale.

Studențimea din Iași a pășit îndrăzneț și curajos pe această cale. Cine e dornic de bine să ne urmeze.

Vasile Mărăscu

energie culturală dela care se vor adapa mai ales pluri-garii acestei țări.

Nu înțeleg, firește, în această privință, studențimea fără excepție. Înțeleg și vreau să se ridice, numai acele elemente, demne și bune, elementele pozitive, elementele creatoare; Aceia cari lucrează pentru țară, sunt elita, fără ambiții, fără scopuri personale; aceștia duc lucrul început la bun sfârșit.

Bazați pe încrederea și pe concursul studențimei noi nu ne vom clinti un pas de la linia de conduită pe care ne-am impus-o — și vom rezista cu mai mult curaj — la orice fel de atac îndreptat împotriva noastră, ori de unde și ori dela cine ar porni el. Iar acelora cari înțeleg ca prin tot felul de obstacole să îngrădească tinerescul nostru avânt, le amintim că întreaga mișcare de libertate din toate țările din lume; tinerimei se datorește, și tot prin tinerime i-și datorește fiecare popor, gradul de ridicare pe scara socială în care, se află. Tinerimea aceasta crescută pe baricadele luptei cu vitregiile unei vieți de student sărac, formează pe cetățenii bravi care vor sta mâine la conducerea țării.

Deacea, profesorilor noștri în restricțiunile pe cari ni le pun pentru organizarea noastră, le cerem o supraînălțare a spiritelor, și o largă depășire a imediatului, pentru ca să nu ne înrămeze în cadre prea strâmte cel mai nobil dintre sentimente — libertatea — să nu fie tocmai ei vinovații de a fi distrus pe cetățeanul student

Nicolae Astratinei

Vice-președintele A. S. C. Centrului Studențesc, Iași.

Un timbru special al Universității Iașene

Spre a putea continua și termina lucrările dela noul palat al Universității Iașilor, rectorul de aci a solicitat aprobarea ministerului justiției ca să emită un timbru special obligator pe petițiile ce se vor adresa autorităților universitare de aci.

Ministerul a admis această cerere.

Timbrele ce se vor emite vor avea imprimat pe ele palatul nou al Universității de pe strada Carol, așa cum va fi la terminare.

Clădirea va fi încadrată într'un oval.

În jurul ovalului sun două forțe care simbolizează lumina ce se dă studenților în acest palat al culturii.

Pe partea superioară a timbrului sunt scrise cuvintele: Universitatea Mihăileană-Iași.

Jos, dedesubtul palatului: Timbru universitar. În dreapta și în stânga torțelor, într'un oval mic, cifrele indicând valoarea timbrului.

Culoarea va fi sepie închisă. Noile timbre au și fost puse în lucru la Imprimeria Națională.

Citiți și răspândiți Ziarul

„Glasul Studențimii“

Tineret comunist universitar?

În ultimul timp autoritățile polițienești și de siguranță au descoperit câteva puternice organizații comuniste care activau pe o scară întinsă, având ca prim obiectiv captarea tineretului universitar. În acest scop anumiți studenți, agenți plăți spre a răspândi ideile comuniste, înjgheabă nuclee și asociațiuni așa zise culturale pentru ca sub această mască ipocrită să organizeze tineretul și să-i îndrume acțiunile, cu totul pe alte căi decât acelea pe care este obligat ale parcurge studentul român. E vorba de nuclee ale tineretului comunist, organizații care activează în jurul Universităților și liceelor. Asemenea cuiburi se înmulțesc pe zi ce trece și aproape în fiecare oraș al țării se stabilesc și se identifică nuclee ale acestui periculos joc de-a revoluția comunistă.

Dintru început suntem siliți să facem o constatare puțin măgulitoare la adresa unei părți din tineretul universitar. Anume: comunismul a pătruns în Universități pe poarta cea mare și și-a recrutat numeroși prozeliti dintre studenți. Majoritatea acestora, o mărturisim în mod sincer, sunt evrei basarabeni și nu dintre acei care nu dispun de mijloace materiale.

Aceștia, prin acțiunea lor nefastă și distrugătoare, tind a aduce grave prejudicii țării și a crea o armată de nesupuși care, la momentul oportun, să se desolidarizeze de acțiunea de presiune dușmanilor țării noastre, constituind totodată un solid și serios obstacol la desăvârșirea ordinii interne. Acesta-i unicul scop pe care-l urmăresc agenții comunisti studenți aflați în solda Moscovei, atunci când caută să capteze nu numai atenția dar și sufletul tineretului universitar.

Faptul că mai toți comunistii demascați ca atare din ultimul timp sunt evrei basarabeni comportă o deosebită atențiune din partea Statului român. Activitatea, direct contrară intereselor românești, deslănțuită de aceștia este într'adevăr de o îndrăzneală ce a atins paroxismul. Oficialitatea nu a dat atenție cuvenită acestei situațiuni de fapt. Mulți dintre potenții zilei socot nucleele și organizațiile comuniste descoperite, ca pe niște simple jocuri tineresci. Realitatea însă ne confirmă un fapt de o indubitabilă gravitate mișcarea comunistă se găsește în Universități și licee într'un stadiu foarte evoluat.

Preponderanța și predominanța elementului evreesc în toate ramurile de activitate ale provinciei de peste Prut a imprimat și tineretului său — crescut sub atare auspicii — note de extremă stângă. Roadele le culegem

astăzi sub forma de nuclee și organizații comuniste descoperite în jurul Universităților. Aceștia activează în cel mai înalt grad pentru propășirea și triumful idealului comunist. Pentru că izbânda să nu sufere prea mare întârziere dâșii au hotărât intensificarea propagandei, avându-se în vedere deruta în care se găsește actualmente tineretul universitar, izgonit și împilat de politicianismul veros.

Ei consideră tineretul universitar ca fiind terenul cel mai propiu intru realizarea țelurilor lor și de aceea se dă un asalt atât de impunător asupra lui, în speranță că, dat fiind amărăciunea sufletească în care se găsește, studențimea nu va ezita să apuce pe calea nesupunerei și a anarhiei.

Este mai mult decât curioasă mentalitatea unei părți din presa românească și anume aceia de stânga — Marxisto-evreiască, — care nu pierde nici o ocaziune de a se erija în centrul de directive pentru viața politică, socială și economică a tineretului nostru universitar. Dar aceiaș presă se prezintă ca ecou al indignării publice, contra oricărui manifestațiuni studentești de ordin public național, pe care le denunță — în numele democrației integrale și umanitarismului — ca acte de teroare și sălbătecie. Am vrea să știm atunci, cum să ne apărăm de toți acești agenți comunisti evrei, pentru a-i combate? Stând cu mâinile încrucișate pe piept sau organizând pe baze temeinice naționaliste studențimea creștină?

Al. Nichita

Atențiune

Pentru orice fel de tipărituri, rugăm adresați-vă cu toată încrederea

INSTITUTULUI
GRAFIC

TATARASI

IAȘI, STR. TATARASI 7

care lucrează eficient, curat și rapid.

Cine conduce

presa din Iași

Făcând să apară ziarul „Glasul studențimii“ singurul ziar creștinesc din Moldova am răspuns chemării unei mari necesități pe care am simțit-o, cei adunați în jurul acestei gazete, de a spune fără ură, fără partinire și fără teamă, toate hojiile, toate mârșăviile și toate durerile care bintue acestoraș.

În primul rând, ne vom ocupa de acei domnișori circumciși, care conduc presa ieșană. Știu că în lupta ce am întreprins-o, vom fi loviți de trădători.

Dar mai știu și un alt lucru și anume, ducând această luptă ne vom împlini o datorie sfântă și că alături de noi este și va fi totdeauna adevărata nefalsificată opinie publică creștinească, și de astă dată, nu vom înceta a striga dreptatea, nu vom înceta a aduce dovezi, cât de mare este primejdia care ne amenință, nu vom înceta lupta până când nu vom vedea că se ia măsurile pe care le vom cere.

Ne vom face datoria până la sfârșit fără nici o teamă vom demasca toate blestemățiile unor politicieni inconștienți și necinstiți care în fuga după situații și succese trecătoare au uitat sfânta lor datorie și au dat mâna cu neamul lui Iuda, care profanează presa din Iași. E dureros, dar e adevărat să spunem că aici în Iași nu avem o presă românească, ci avem o presă jidovească.

Și iată domnilor cine conduce această presă: Hună Ițic zis Jean Mel directorul ziarului «Noutate» absolvent a 3 clase gimnaziale rămas nepotent, a găsit refugiu în presă. D-sa acordă girul guvernului Macdonald. Morii Sor din Săveni tot creștin de Sămbătă directorul ziarului «Ziua» Bură Herș zis Burlinzon zis Henri Burileanu, zis Petru Grancea zis Tot și nimic, și-a terminat înaltele studii 2 clase primare. Crezând că este suficient, a intrat în presă. Leon Lazarovici zis (Lelyon) (cu y) nu i-o fi venind rău când și-o fi aducând aminte de zilele când lipea afișe cu bidineaua pe stradă? Nu credem, că nu are atâta memorie. Altă figură de papuaș este Șloim Segal. Nu știu cine i-o fi băgat în cap, să se facă ziarist căci nouă ne face inpresia de Maître d'Hotel de pe strada Gării, căci chiar acolo are și domiciliul la faimosul Hotel Burșih

Aceștia sunt conducătorii presei din Iași. Ia acești invalizi intelectuali le vom recomanda un abecedar partea II cu litere mari, ca să se mai cultive puțin, ca atunci când vor pleca spre Tel-Aviv să poată cel puțin să scrie și să citească.

A. Tomescu Bălțești

Pinacoteca Ieșană lăsată de izbeliște!

10 milioane zvârlite
în vânt

Printre operele și monumentele de artă ale orașului nostru un loc de frunte, poate cel mai de frunte, îl ocupă, atât ca importanță documentară cât și ca valoare în sine, Pinacoteca Academiei de arte frumoase. Dar ceiace ne întristează și îngrijorează este faptul că acest așezământ de înaltă cultură artistică, suferă enorm de mult din cauza vitregiei cu care este tratat de oamenii zilei. În timp ce alte instituții de mai mică însemnătate în evoluția cultural-artistică a cetățenilor sunt răsfățate și încurajate în dezvoltarea lor, Pinacoteca ieșană nu numai că nu este apreciată și sprijinită cu același interes, — cum ar fi de dorit, în cel mai rău caz — dar este lăsată pur și simplu de izbeliște. Ni-meni nu se interesează de bunul mers și îngrijita păstrare a ei. Totul este lăsat la voia întâmplării, pradă capriciului și hazardului. În felul acesta se irosesc pe zi ce trece milioane și zeci de milioane lei.

Pentru a dovedi veracitatea acestei afirmațiuni care, de sigur, din primul moment pare exagerat de pesimistă, vom aminti că pentru organizarea și administrarea în excelente condițiuni, a acestei Pinacotece s'a alocat în bugetul Ministerului Școalelor o sumă ridicolă, câteva sute de lei. Iși poate imagina orice om care mai posedă o brumă de bun simț, că, cu această sumă infimă e imposibil ca această instituție să poată fi bine administrată. Acești bani nu pot acoperi nici cheltuielile efectuate în decurs de un an pentru cum-părarea sforilor și cuclor atât de necesare expunerii tablourilor pe pereți. Nici decum să se mai facă noi investiții pe lângă așezământ. Afară de aceasta sunt câteva probleme de o importanță capitală, de rezolvarea cărora depinde în mare parte viitorul acestui monument de artă. În primul rând vom sublinia insuficiența, din toate punctele de vedere, a localului. Pinacoteca ieșană este adăpostită în chiar clădirea Academiei de arte frumoase, imobil cu totul impropriu menirii căreia i-a fost hărăzit.

Cum se perde avuția națională

Pentru un muzeu de artă picturală și sculpturală este neapărat nevoie de un local înzestrat cu tot utilajul modern necesar. Camere spațioase bine luminate și încălzite de încălzite. În loc de acestea avem câteva odăițe insuficient expuse luminii și mai ales lipsite de

căldură, căci clădirea nu este prevăzută cu calorifer sau sobe trainice și nici nu dispune de suficient combustibil.

Acesta e un mare inconvenient care are repercursiuni dăunătoare asupra tablourilor și sculpturilor.

Se știe că pe vreme de iarnă sălile unde sunt expuse asemenea lucrări de artă trebuie încălzite pentru ca acestea să nu sufere de pe urma diferenței de temperatură, față de alte anotimpuri sau chiar în cursul aceleiași zile. Dilatăriile și contracțiunile vâpșelor, când sunt prea frecvente, au o deosebită înrăurire asupra pânzelor în genere alterându-le și anihilându-le astfel din valoarea lor artistică.

Din cauza acestui enorm de mare neajuns, pe an ce trece, Pinacoteca ieșană își pierde din valoarea ei, iar marile opere de artă ce le deține sunt serios amenințate cu distrugerea. Și nu e vorba de un fleac de Pinacotecă. Străinii, oameni de știință și arte, ce ne-au vizitat bogățiile și frumusețile orașului, au rămas entusiasmați și plini de admirație față de bogăția de artă ce-o adăpostește Iașul, manifestându-și totodată sentimentele lor de indignare față de acei care nu știu să păstreze cum se cuvine asemenea comori de artă.

Regretatul pictor Ștefan Dumitrescu, fostul rector al Academiei de arte frumoase ieșene, a luptat mult pentru înălțarea și aprecierea la justa ei valoare a Pinacotecei, de către cetățeni. Deasemenea a atras atenția, în nenumărate rânduri, forurilor superioare asupra pierderilor incalculabile ce se produc din cauza răului tratament la care este supusă această instituție.

Promisiuni de îndreptare s'au primit cu duimul dar nici până astăzi ele nu au fost respectate. O totală ignorare și o condamabilă neglijență domnește din partea acelor chemați să vegheze asupra bunurilor acestei țări.

Ignoranța crasă și jaful în banul Statului sunt cele două „calități” care caracterizează pe omul de astăzi. Indelețnicirile de artă și cultură nu intră în preocupările lui!

În momentul de față dl. prof. A. D. Atanasiu, rectorul Academiei de arte frumoase, caută să capteze din nou atenția celor în drept pentru ca printr'un efort comun să se poată salva instituția din greul impas în care se găsește.

Al. Nechita

Citiți și răspândiți Glasul Studențimii

Atenție literaturii dramatice originale!

Ca factor preponderent în mișcarea artistică și culturală a Moldovei trebuie să notăm din primul moment Teatrul Național ieșan. Această instituție avea misiunea de a promova tot ce este românesc ca producție dramatică și reprezentanță numai acele piese care pot contribui la ridicarea prestigiului ei. Nicidecum a face reciamă diverselor importanți străine de calitate dubioasă și gust indoelnic. Dacă până astăzi conducătorii care s'au perindat în fruntea acestei instituții nu au prea ținut seama de aceste precepte care trebuiau să le călăuzească întreaga lor activitate, sperăm că, cel puțin în viitor, asemenea orori nu se vor mai întâmpla.

Literatura dramatică originală putem spune cu drept cuvânt că prezintă un stadiu mult evoluat, față de ceiace era acum câțiva ani, așa că nu vedem motivele și ratiunea pentru care autorii autohtoni sunt puși la carantină. Această neîncredere în propriile noastre puteri intelectuale este cel mai neiertător vot de blam pe care ni-l conferim noi singuri și este cu atât mai grav cu cât această suspiciune nu izvorăște dintr'o convingere îndelung verificată, ci numai dintr'o cercetare superficială.

Din acest punct de vedere Teatrul Național ieșan, prin conducătorii săi, a păcătuit mult. Nu au acordat încrederea necesară producțiilor dramatice ale autorilor băștimași, așa cum se cuvenea și ar fi fost de dorit. Vina este cu atât mai mare cu cât în comitetul de lectură al teatrului sunt câțiva reprezentanți de marcă prozatori și poeți ai literaturii noastre. Aceștia ar fi trebuit — și trebuie — să ridice glasul opunând un categoric veto dispozițiilor date și impuse a fi respectate de Direcția Generală a teatrelor. La București se iau angajamente și se împart promisiuni la diverși reprezentanți exclusivi ai vreunui autor străin obscur, uzându-se de toate influențele posibile, iar piesa este trimisă spre reprezentare la Teatrele Naționale provinciale. E cea mai mare bătaie de joc pe care o cunoaștem! Noi înțelegem ca fiecare teatru provincial să se conducă singur, să fie de sine stătător, călăuzit după principii de merit și echitate față de literatura noastră dramatică. Pentru izbândirea acestei cauze drepte vom lupta, atât cât ne permit modestele noastre resurse și nu vom dezarma până ce la conducerea destinelor Teatrului Național ieșan nu se va instaura o conducere autorigitară și demnă.

C. Veleanu

Scrisori din Paris

Cetatea universitară

Un prieten francez m'a chemat să-l vizitez la «Cité universitaire». Am ezitat puțin înainte de a mă duce. Cunosc de mult atmosfera deprimată a căminurilor studențești, că acolo de-a mi-am petrecut ceasurile cele mai grele ale vieții mele «academice». E o promiscuitate care la început te jignește și pe care mai târziu o accepți din lene, din oboseală sau din simplă desădejde. Niciodată însă din bucurie și niciodată de bună voie.

Sărăcia nu mă inspăimântă. Ași minți dacă ași spune că-mi place, dar deasemeni mi se pare că un om, care n'a răbdut de foame, are cel puțin pentru un sfert din drama lumii, ochii închiși. Foamea poate fi și ea un stimulent. Încercați și vă veți convinge.

Dar ce e umilitor și greu de suportat este sărăcia în comun. E o materie care dezorganizează, rupe suportul personal al orgoliului, dărâmă consolare aparențelor păstrate. Foamea, când ești zăvorât în odaia ta, poate fi răscolitoare, îndârjită și demnă. «Foamea publică» e cordială, flecară și fără consecințe sufletești. Nu te lasă să fii singur.

Mi-am amintit de aceste experiențe încă recente și mă pregăteam să refuz invitația prietenului meu francez. Sălile lungi și reci ale căminurilor din țară, cu paturile alinate câte zece, cu ferestrele goale, cu ușile date de perete, cu farsele inocente și barbare ale camarazilor, cu sgomotul și cu liniștea lor deopotrivă de triste, m'au lecuit de asemenea plăceri.

La «cité universitaire» m'am dus totuși. E așezată într'un cartier pitoresc, la o margine veche a Parisului, de unde începeau acum câțiva ani forturile și unde astăzi pe locul fostelor tranșee ale cerșetorilor, se construiește un imens parc studențesc. E un colț de oraș populat, multicolor, luminat, cu case imense și noi, cu maidane noroioase, cu străzi infundate și cu grădini admirabile. Parcul Montsouris, rotund, miniaturist, cochet, se deschide în cartierul acesta de muncitori și studenți, cu nu știu ce grație străină.

Drept în fața lui, începe defileul pavilionelor universitare. Fiecare țară posedă unul, în stilul ei național. Lipsește Italia. România are numai un teren gol, care așteaptă și care are să mai aștepte probabil vreme multă. Incolo, recunosc ușor prezența tuturor neamurilor. Iată acoperșurile înclinate și fragile ale clădirii japoneze. Iată clădirea masivă a studenților americani. Iată pavilionul belgian, somptuos și prea greoiu pentru o casă de cărturari. Sunt numai clădiri noi, cu tencuială proaspătă, strălucitoare, puțin prea nouă pentru o viață universitară, în care tradițiile, semnele vechi și trecutul își au sensul lor. Numai pavilionul francez a prins în acești câțiva ani de când a fost ridicat, o poiză de fum care îl îmbătrânește și îi dă culoarea cenușie, mată, melancolică a caselor de pe malurile Senei. E așezat în mijlocul

cetății universitare, căreia de altminteri îi slujește de centru. Aici e restaurantul, sala de recepții, sala de muzică, sala de festivități, biblioteca etc. Nu este secțiunea cea mai populată a cetății universitare (abia găzduiește 180 până la 200 de studenți, în vreme ce numai secția americană primește un număr dublu) dar e punctul de legătură dintre toate celelalte. Distribuția studenților și organizarea vieții în cetate, sunt făcute de altminteri în vederea unei aproprieri străine între neamurile ce o locuiesc. Fiecare cămin național trebuie să rezerve, într'o proporție anumită, un număr de camere studenților francezi, care vin astfel să locuiască în mijlocul colegilor lor străini.

Nu știu dacă această încercare de înțelegere comună dă roade. Mă tem că nu. E vorba de un simplu principiu, pe care din fericele nimeni nu-l aplică riguros. «Înțelegerea internațională» rămâne la voia întâmplării — și în această ordine întâmplarea este singură creatoare. Am întâlnit deci la «cité universitaire» prieteni de neam diferit — un ceș și un francez, un ungur și un francez — adevărate menajuri de intelectuali, asociații de muncă și de veselie, pentru examene și pentru chefuri, dar legăturile acestea s'au făcut de la om la om, dela ins la ins și nu dela secțiune studențească la secțiune studențească. Cetatea are această mare calitate de a le da tinerilor, prilejul de a se întâlni. Restul rămâne pe seama înclinărilor personale și a libertăților fiecăruia. Cetatea e organizată ca un hotel: daeă vrei să fii singur, poți să fii singur.

Prietenul francez, pe care îl vizitam, duce acolo tocmai această viață de izolat. Are munca, preocupările și grijile lui: are o viață a lui pe care nu ține să o amestece cordial cu a întâiului băiat expansiv întâlnit pe săli. M'a primit deci la cetate, dar de cum i-am călpragul, am înțeles că m'a primit la el. Nu era una din acele odăi goale, care nu spun nimic, nu amintesc nimic, nu ascund nimic, una din acele odăi anonime pe cale la fel de bine ar putea-o locui un boxer sau un neguțer sau o femeie frumoasă. Ci era odaia lui, odaia prietenului meu. Simțeam că la masa aceea de lemn simplu, un om lucrează și gândește.

Or fi la cetatea universitară multe lucruri frumoase. Pe mine nu m'a mirat decât aceasta: fiecare student își are camera lui. Atăta m'am obișnuit cu mizeria de turmă a căminurilor noastre, încât o altă casă studențească nu-mi puteam imagina. Ori iată intru într'o odaie spațioasă, cu parchet, cu calorifer, cu o conductă dublă de apă caldă și rece cu lumină electrică, o odaie comodă, elegantă aproape. L-am întrebat în glumă, pe stăpânul acelei odăi, dacă nu are remușcări locuind singur într'o cameră care ar putea să găzduiască foarte bine trei oamei. A stat puțin la gânduri și pe urmă mi-a răspuns râzând.

(va urma)
din ziarul „Curentul”

M. Sebastian